

skuddet, skønt den højtærede Minister udtrykkelig havde lovet det, og skønt man i det Aar havde det højeste Indtægtsniveau, som har været nogen Sinde i Danmark.

Derfor er det Politikken i Sommeren 1920, hvor Regeringen var optaget af alt andet end at tænke paa Landets Velfærd og paa de vanskelige økonomiske Tider, som vi gik i Møde. — derfor er det denne Politik og dens Resultater, som gør, at Budgettet for 1919—20 styrter sammen og ikke kan holde.

Den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Martin Hansen, sagde, at Budgettet for 1919—20 var karikaturmæssigt. Jeg vil gerne spørge den højtærede Ordfører, hvad han vel har ment om den Udtalelse, som hans egen Statsminister fremsatte i Oktober 1920, da han havde styret et halvt Aar med dette Budget, og efter at han havde faaet vedtaget Kornloven, efter at han havde faaet gennemført Kulindkøbene, efter at man havde faaet de store Prisforhøjelser, som atter havde sat Frugt i et forhøjet Pristal, der vilde medføre forhøjede Lønninger. Den højtærede Statsminister sagde nemlig da, at han haabede, at der vilde komme Balance paa dette Budget. Hvorledes kan Statsministerens Ord paa den Tid forstås anderledes, end at han, skønt der lægges saa store nye Udgifter over paa dette Budget, dog regner med, at det vil kunne holde. Jeg gør opmærksom paa, at denne Bemærkning af Statsministeren kan jo ikke være fremsat af den Grund, som senere kan være Aarsag til Udtalelsen om Balance, nemlig, at det var et af ham selv gennemført Budget, hvis Rigtighed han til det sidste vilde fastholde. Men der er her Tale om et Budget, som er lagt af hans Forgænger, og som han ganske vist havde ydet sin Medvirkning til at gennemføre sammen med hele Partiet. Ikke des mindre mente han, at det kunde holde, og det var kun en urigtig Betragtning maade, Ministeren den Gang anførte, fordi han ikke vurderede, hvor galt den Politik, der var ført af hans eget Ministerium i 1920, havde virket, og hvilke svære Udslag den vilde komme til at give sig i Statsregnskabet.

Den ærede Ordfører gør følgende. Han siger: Budgettet regnede med en Udgift paa 286 Mill. Kr., og saa blev den saa og saa meget større. Som om ikke det, at Budgettets Udgift vilde blive større, var taget i Betragtning! Det var jo udtrykkelig sagt, af den daværende Finansminister, at hermed maatte man selvfølgelig regne. Men jeg gør opmærksom paa, at Budgettet med

de 286 Mill. Kr. Udgift var lagt med 141 Mill. Kr.s Overskud, idet Indtægten var beregnet at skulle udgøre 427 Mill. Kr. Derfor sagde den daværende Finansminister: Dette Budget kan bære de Udgifter, som maa forventes at komme. Det vilde det ogsaa have kunnet gøre, hvis ikke den fejl-agtige økonomiske Politik var kommet ind og havde omstyrtet hele Budgettet. Det foregaaende Ministeriums Beregning af Indtægterne var nemlig overmaade forsigtig, saaledes at der kom meget større Indtægter ind, end der var opført paa Budgettet. Der kom nemlig 543 Mill. Kr. ind i Skatter. Naar den ærede Ordfører for Venstre taler om disse Aar, taler han aldrig om Skatteindtægter, aldrig om de Indtægter, som virkelig kom ind i Statskassen, men han taler altid om Skatteindtægten minus noget andet, nemlig minus det Underskud, som Regeringens økonomiske Politik fremkaldte paa de offentlige Virksomheder, navnlig paa Statsbanerne. Men Forholdet var det, at der altsaa kom et saadant Beløb paa 543 Mill. Kr. ind, og at et normalt ført Budget videre meget godt kunde være kommet igennem. Og Statsminister Neergaards Udtalelse i Oktober kunde meget vel have slaaet til, men det der omstyrede det, var det, som den højt, ærede Minister ikke forudsaa i Oktober, nemlig Følgerne af Sommerens økonomiske Politik.

Den ærede Ordfører, Hr. Martin Hansen, mener, at Forholdet med Hensyn til dette Budget, Forandringen fra at være et vel planlagt Budget for et Finansaar til at blive et svært Underskuds-Aar, væsentlig kan forklares ved at skildre, hvorledes Lønningsudgifterne steg paa dette Budget. Den højtærede Ordfører og Venstre fremstiller det nemlig, som om den Lønningsreform, der gennemførtes her i Rigsdagen i 1919—20, var en fuldkommen letsindig Lønningslov, der paabyrdede Staten finansielle Udgifter, som aldeles ikke var til at bære; og de gør dette, skønt de selv var med til at stemme for disse Lønningslove, og endogsaa saaledes, at deres Ordfører her fra Talerstolen bragte Lønningsudvalgets Formand sin og sit Partis varmeste Tak for den Maade, hvorpaa han havde ledet disse store Loves Gennemførelse — et loyal Træk, som den Gang vakte almindelig Paaskønnelse. Disse Love fremstiller man ikke desto mindre nu som urimelig Letsindighed. Derfor har det været mig magtpaaliggende at søge at faa klaret, hvor meget Lønningsudgifterne paa Statsbudgettet for 1919—20 er, for at man kan se, om det skulde være muligt, at det var de nye Lønningslove, der